

at denne Forbring er den meest urimelige og meest nærgaaende, og vel ogsaa den seneste, der er stillet til os; men det er os jo Alle bekendt, at der er stillet mange flere grundløse Forbring, saa jeg kan ikke ret indsee, hvorfor denne ene Gjenstand for disse ubillige Forbring skal nævnes her alene. Jeg vilde være tilfreds, ifald der var nævnt nogle flere grundløse Forbring, som vore Fjender have gjort; men at det ikke er skeet, er en Grund, hvorfor jeg ikke kan stemme for Adressen med saa stor Underlighed, som jeg ellers vilde have gjort. Hvis vi ikke ere saa heldige at faae dette Forslag vedtaget, som vi have stillet, saa kan det vel være muligt, at jeg ligesuldt stemmer for Adressen; naar jeg imidlertid gjør det, saa vil jeg ikke have det forstaaet saaledes, at jeg i mindste Maade sympathiserer med denne Forfatnings Indhold. Vil Gud, at der, naar fremdeligere Tider ere vendte tilbage, skulde blive appelleret til den danske Repræsentation, navnlig den danske Rigsdag, om videre gaaende Forslag med Hensyn til denne Forfatning, da vil jeg staae saa fri som muligt, saa at man ikke skal kunne sige til mig: Dengang stemte Du for Ord, som havde Hentydning til Forfatningen, og tilkjendegav derved, at Du havde en vis Sympathi for den. Dette er de faae Ord, jeg skal tillade mig at udtale, og jeg skal derefter overlade det til min ærede Medforlagsstiller at motivere Forslaget, som han maatte synes.

B. Christensen: Jeg havde ikke tænkt at ville tage Ordet idag; men de Ytringer, som den ærede sidste Taler har udtalt, foranledige mig til en udtryffelig Bemærkning. Denne min Bemærkning skal da gaae ud paa, at jeg i fuldeste Maade med ham deler Antipathien mod den nævnte Forfatning for Danmarks og Slesvigs Fælles-Anliggender af 18de November f. A., men at det desuagtet maa mindre mig særdeles, at denne Følelse har frembragt et Forslag som det, den ærede Taler har anbefalet, et Forslag om, at vi i den foreliggende Adresse skulle overstrøge Ordene „om

Ophævelsen af Grundloven af 18de November f. A.“ Hvad vil det nemlig sige, at vi i Adresseforslaget have nævnt denne Forfatningslov? det er jo slet ikke, fordi vi have villet udtale nogen Dom om denne Forfatning, men blot, fordi den forelaa som en Kjendsgjerning, en Kjendsgjerning, der af Udlandet og af vore saakaldte Venner i Udlandet var bleven gjort til Gjenstand for Forestillinger og Forbring, der ere uforenelige med den Agtelse, man skulde være et frit Folks Selvstændighedsfølelse. (M. Rasmusen: Maa jeg bede om Ordet.) Vi have brugt Udtrykket „Grundloven af 18de November“ for at betegne, at vi, saa kort vor nuværende Konges Regjerings tid end har været, dog have en stor og glædelig Kjendsgjerning, der vidner om, at han ogsaa i dette Stykke og i vanskelige Tider har følt det Samme som Hans Folk, har følt den Forpligtelse, at man ogsaa fra Thronen maatte hævde det danske Folks Selvstændighed ved at tilbagevise saadanne Forestillinger og Forbring fra Udlandet. Da der saaledes ikke i fjerneste Maade udtales Noget som helst om Indholdet og Værdien af Forfatningsloven af 18de November, men den kun er benyttet for at præcisere en uimodsigelig og glædelig Kjendsgjerning, der nødvendig burde frembrages i dette Dieblif, saa forekommer det mig aldeles uden Grund, naar man af Misfornøjelse med denne Forfatning i og for sig her forlanger den udstrøgen. Det forekommer mig saa meget mere urigtigt, om man vilde stemme for disse Ords Udeladelse, som de nu engang foreligge i Adresseforslaget, og det saaledes vilde kunne give Anledning til Mistydning baade her i Landet og udenfor Landet, dersom vi, efterat de have foreligget, strøge dem. Jeg haaber derfor, at de ærede Forlagsstillerne maaskee vilde nøjes med at have benyttet denne Leilighed til at udtale deres Uvillie og Utilfredshed med Forfatningsloven, og at de ikke ville urgere en Afstemning over et i sig selv, formeentlig ogsaa fra deres Standpunkt, saa ligegyldigt Punkt som det, Endringsforslaget gaaer ud paa.